

Ένας εγωιστής χαρταετός

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας χαρταετός τόσο δα μικρός που τον έλεγαν ΠΕΤΑΧΤΟΥΛΗΣ.

-Είμαι ένας χαρταετός
ΠΕΤΑΧΤΟΥΛΗΣ, μα μικρός
και πετάω στον αέρα
χαίρομαι την κάθε μέρα.

Όταν πέταγε ψηλά χανόταν αμέσως πίσω απ' το λαμπύρισμα του ήλιου ή πίσω από τα μολυβί σύννεφα. Τίποτε και κανένας δεν μπορούσε να τον δει ούτε να θαυμάσει το εξάισιο και απόλυτα ισορροπημένο πέταγμά του. Τα χρώματά του ήταν θαμπά και φάνταζε ως φτωχός συγγενής του ΠΛΟΥΜΙΣΤΟΥ, ενός πολύχρωμου τεράστιου χαρταετού που έσκιζε περήφανα τον αέρα εκεί στην άκρη τ' ουρανού. Οι δυο χαρταετοί δεν έμοιαζαν σε τίποτε. Μικρός και καλοσυνάτος ο ΠΕΤΑΧΤΟΥΛΗΣ, τεράστιος αλλά εγωιστής ο ΠΛΟΥΜΙΣΤΟΣ.

-Γεια σας, είμαι ο ΠΛΟΥΜΙΣΤΟΣ
και στο πέταγμα σωστός
ανεβαίνω στα ψηλά
κοροϊδεύω τα πουλιά.

Κανένας χαρταετός δεν μπορούσε να τον συναγωνιστεί στο πέταγμα. Ωστόσο, ήταν τόσο εγωιστής κι αλαζόνας που δεν άφηνε κανένα πουλί να πετάξει πιο ψηλά απ' αυτόν. Κι αν κάποιο το τολμούσε χωρίς να το ξέρει, τότε αλίμονο! Έμπαινε μπροστά στην πορεία του και το ανάγκαζε να διπλώσει τα φτερά και να χάσει ύψος απότομα.

Μια μέρα ένα τρυφερό ζευγάρι μελισσοφάγων, ο ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ και η ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗ, πετούσαν ανέμελα λίγο πιο ψηλά από τον ΠΛΟΥΜΙΣΤΟ.

-Να 'τος κι ο ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ
ένας φίλος ζηλευτός
άτομο ξεχωριστό
και στον κόσμο ξακουστό.

-Κι από δω η ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗ
μια κοκέτα φτερωτή
αγαπά αληθινά
στα ουράνια να πετά.

Ο ΠΛΟΥΜΙΣΤΟΣ όμως, το αντιλήφθηκε γρήγορα. Δεν έχασε καθόλου χρόνο. Μεμιάς μπήκε μπροστά στα αμέριμνα πουλιά και τους έκοψε απότομα τη φόρα. Εκείνα τα έχασαν! Σταμάτησαν αμέσως το ρυθμικό τίναγμα των φτερών τους. Με ανεξέλεγκτες περιστροφές έπεσαν στο έδαφος και τσάκισαν τα φτερά τους. Τι κρίμα!

Γύρω τους μαζεύτηκαν οι κουρούνες, τα σπουργίτια, οι τσίχλες και τα τρυγόνια. Τους έβαλαν στάχια στα πληγωμένα τους φτερά και τους βοήθησαν να ξαναβρούν το πέταγμά τους. Ο ΠΕΤΑΧΤΟΥΛΗΣ θύμωσε με την πράξη του ΠΛΟΥΜΙΣΤΟΥ και κάλεσε με μια χαρακτηριστική επιδέξια βουτιά στον αέρα το ΣΙΔΕΡΗ, ένα κατάλευκο αεριωθούμενο αεροπλάνο.

Έρχομαι από την πόλη

ΣΙΔΕΡΗ με λένε όλοι
οι τουρμπίνες μου βροντάνε
τα φτερά για να πετάνε!

Του έγνεψε με τα σκουλαρίκια να βάλει στη θέση του τον ασυνείδητο χαρταετό, που λίγο έλειψε να τραυματίσει σοβαρά το ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟ και τη ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗ. Ο ΣΙΔΕΡΗΣ ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα. Ήξερε πως ο μικρός φίλος του, παρά το μέγεθος και τα θαμπά του χρώματα, ήταν συνετός και δίκαιος. Πέταξε λοιπόν γρήγορα προς το μέρος που βρισκόταν ο ΠΛΟΥΜΙΣΤΟΣ και άνοιξε απότομα την τουρμπίνα του. Μια τεράστια τρύπα σχηματίστηκε στο γυαλιστερό χαρτί, στο κέντρο του σώματος του εγωιστή χαρταετού.

Αμέσως άρχισε να χάνει ύψος και να στροβιλίζεται επικίνδυνα. Στο τέλος καρφώθηκε πάνω σ' ένα βράχο στην άκρη του δάσους ανήμπορος να κουνηθεί και να πετάξει. Γρήγορα έφτασαν κοντά του οι κουρούνες, τα σπουργίτια, οι τσίχλες και τα τρυγόνια. Του έκλεισαν προσεκτικά την τρύπα με αγριόχορτα και κρατώντας με τη μύτη τους το σκοινί τον βοήθησαν να ξαναπετάξει. Η πράξη των πουλιών τον συγκίνησε και τον έκανε να δακρύσει. Ο ΠΛΟΥΜΙΣΤΟΣ κατάλαβε το λάθος του. Άλλαξε αμέσως συμπεριφορά λέγοντας:

-Έτσι ήτανε γραφτό
πήρα μάθημα σωστό
φίλος είμαι πια καλός
δίκαιος χαρταετός.

Υποσχέθηκε ότι από δω και στο εξής θα πάψει να ζηλεύει τα πουλιά. Θα πετά μαζί με τον ΠΕΤΑΧΤΟΥΛΗ συντροφιά και θα χαίρονται κάθε καινούριο ταξίδι στον καταγάλανο ουρανό παρέα με τα πουλιά.

06.02.2024

mallkyr